

OF HET MOOI WAS.

Een poëtische lentewandeling door Den Haag (1866).

Tekst door J.J. Cremer | Illustraties door Ch. Rochussen

De Vraag van de Dichter

Op een zonnige lentedag wandelt een dichter (“een rijmertje”) door Den Haag. Zijn doel is simpel: observeren wat echt mooi is in de wereld.

De dichter stapt de stad in als een passieve waarnemer, klaar om overweldigd te worden door de voorspelbare pracht van het seizoen.

„Zie hier wat ik mooi ben!”

De Verwachte Schoonheid

De Natuur

De bloemen en bomen wedijveren
luidkeels om aandacht.

„Ei kiest ons! zoo roepen de rozen.”

De Maatschappij

Jonge, rijke moeders pronken met hun
baby's en winkelend publiek vergaapt zich
aan luxe waren in de etalages.

*„Niets ter wereld is schooner dan 't dierbare wicht”
„Wat toonen die winkels een schat”*

De Wending

Midden in het luidruchtige voorjaarsgewemel valt het oog van de dichter op iemand die al deze oppervlakkige pracht negeert.

De ware ontdekking van de dichter bevindt zich niet in de etalages of bloemenstalletjes, maar bij een traag, onopvallend duo bij een oude poort.

„Maar ginder — wie gaat daar zoo langzaam...”

„En kiest er van bloem’ en bouquets

Ja zelfs van de schoonsten niet een?”

Anatomie van Liefde en Tijd

Piet, de Zoon

Leeftijd: 60 jaar.

Kenmerken: Zeeman, "kort knoetrig", verbrand door de zon, "al grijs in den baard".

Teruggekeerd uit de Oost (Japan).

De Moeder

Leeftijd: Bijna 100 jaar ("het levend portret / Der ga' van vriend Hein").

Kenmerken: "Pokdalig klein vrouwtje", broos, stijf.

Draagt een ouderwetse "tuitmuts".

Loopt krom, steunend als op "houtjes".

Trots en Toewijding

De Moeder (Onmetelijke Trots)

Behandelt haar bejaarde zoon als een kleine jongen en pronkt met hem in de buurt.

„Dit is ie ... ‘et kind wordt pas zestig
Maer mens-lief hij heit wat gezien.”

Piet (Zachte Toewijding)

Liefdevol en beschermend, hij ziet zijn stokoude moeder als het ultieme symbool van de lente.

„Zoo’n lentebloem zie je niet dikwijls,
Ze bloeit om de honderd jaar ééns!”

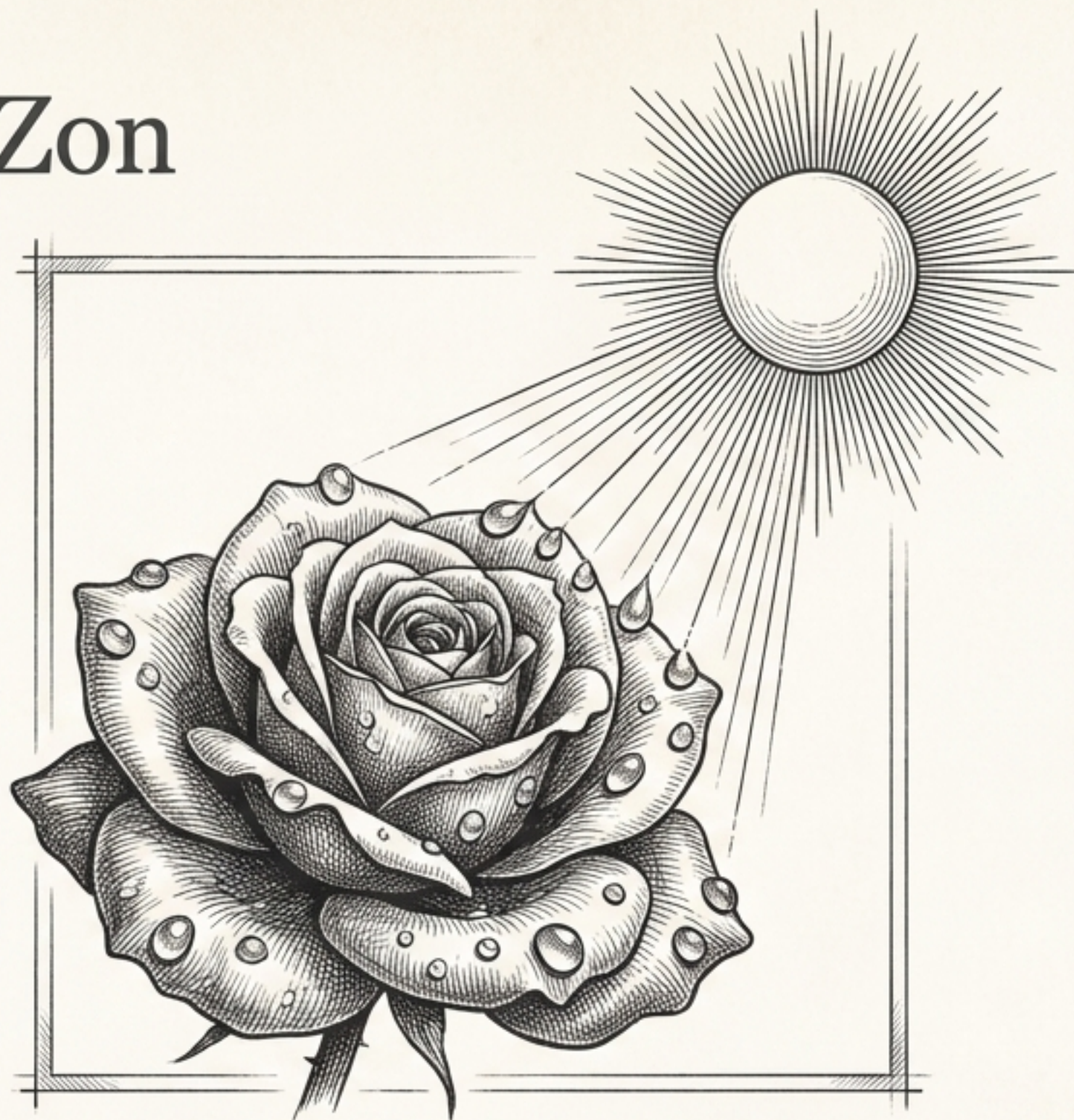
Matrix: Drie Vormen van Lente

	De Natuur (De Bloemenmarkt)	De Maatschappij (Winkelaars)	De Menselijkheid (Oude Moeder & Zoon)
Aard van Schoonheid	Esthetisch / Fysiek	Materieel / Oppervlakkig	Diepgaand / Doorleefd
Tijdelijkheid	Vluchtig (verdwijnt na de lente)	Voorbijgaand (afhankelijk van jeugd/geld)	Eeuwig (getest door tijd en afstand)
Reactie van de Dichter	Aangetrokken	Geamuseerd / Afstandelijk	Diep Ontroerd

De Dauw en de Zon

Veegt het lijden van het
leven de lachjes weg?
Gaan in de donkere
nachten de bloemen
niet dicht?

*(„Wischt lijden geen lachjes,
Gaan 's nachts niet veel
bloemekens dicht...?“)*

Het lijden (de
dauw/tranen)
vernietigt de
schoonheid niet,
maar wordt
verzacht door
menselijke warmte
(de zon/liefde).

„En 't zonnetje kust van de rozen,
Dan zacht ook de dauwdropjes af.“

De dichter keert met een vrolijk gemoed huiswaarts. Zijn definitie van schoonheid is getransformeerd. Ware schoonheid schuilt niet in ongeschonden lentejeugd, maar in onverwoestbare menselijke verbindingen die de tijd doorstaan.

Het wás mooi.

„Hij zag er, bij 't bloemekens pralen,
Tevredene lachjes ook stralen
En was 'et niet mooi wat ie zag?”

